

שמעון הכסטר ת.ז. 000388587

מרח' צבי גרץ 7

ירושלים 93111

טל': 053-5318186

דוא"ל: hochsters@gmail.com

התובע

- נ ג ד -

1. נציבות שרות המדינה

2. מדינת ישראל – משרד האוצר

3. הממונה על הגימלאות

ע"י ב"כ פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים

הנתבעת

**בקשה מטעם התובע לדחיית מועד
וליישום החלטה מ-25.3.2024**

1. בחודשיים האחרונים רעייתי ואנוכי מתמודדים לצערינו עם בעיות בריאות מורכבות (הגיל המתקדם עושה את שלו). על הפרק עומדת גם אפשרות שאצטרך לעבור ניתוח בעתיד הקרוב. בנסיבות אלה, נפגעה יכולתי להעריך וליישם בתקופה זו את המשימה של הכנת תצהירים בהתאם להחלטת בית הדין מיום 21.12.2024 ואין לי ברירה אלא לבקש דחיה של 60 יום לפחות.

2. בהזדמנות זו אני מבקש להזכיר כי בהחלטת בית הדין הנכבד מיום 25.3.2024 נקבע כי "ככל לא יעלה בידי הצדדים להגיע להסכמות לסיום ההליך", יהיה על המדינה להגיש את התיחסותה לאמור בבקשת התובע מיום 10.3.2024, בהתאם להחלטה מיום 12.3.2024.

3. ההודעה לבית הדין מיום 17.11.2024 בשם המדינה לפיה "אין אפשרות לקדם את ההליך" כביכול, נובעת אך ורק כתוצאה מסרוב המדינה לאפשר לי להפגש עם הגורמים הרלוונטיים, כפי שגם בית הדין הנכבד המליץ. כך נוצר בהכרח מצב שלא ניתן להגיע להסכמות לסיום ההליך ולפיכך, אני חוזר ומבקש שבית הדין הנכבד יורה למדינה למלא ללא דיחוי אחר ההוראה שבהחלטתו מיום 12.3.2024.

4. אי עמידה על חובת המדינה להתיחס לטיעונים על הטעיית ביה"ד, בניגוד לחוק ולאתיקה, בהתאם להחלטת ביה"ד האמורה לעיל, יוצרת את הרושם שלב"כ המדינה יש חסינות והם רשאים לעוות עובדות, להטעות את בית הדין ואף לשקר ללא מורא, כמתואר למשל במסמך "בקשת התובע לאור הודעות המדינה בענין הסכמות הצדדים" מיום 10.3.2024.

5. תחושה קשה ומייאשת זו חוזרת על עצמה למקרא ההודעה האחרונה של המדינה לבית הדין, מיום 17.11.2024, כמתואר כבר בתגובתי מיום ד' כסליו תשפ"ה, 5.12.2024 (התאריך הלוועזי 10.3.2024, המופיע בתחתית המסמך, הינו טעות סופר). להלן מספר דוגמאות המתיחסות לסעיף 1 בלבד במסמך:

6. בסעיף ב להודעת המדינה האחרונה, נאמר כי כלל טענות התובע "התבררו באופן מעמיק". האמנם?

א: במהלך הפגישה אצל פרקליטת המחוז (כבר ב-7.3.2014), הצבעתי, בין היתר, על שתי עובדות מהותיות שלא זכו להתיחסות, ובודאי לא ל"ברור מעמיק":

1: אין בכתב ההגנה כל פרשנות לסעיף 12 בחוזה לחישוב הפנסיה בגין תקופת העבודה בחוזה, השונה מהפרשנות שבכתב התביעה, שעיקרה: פנסיה של 2% לשנה על כל 22.67 שנות עבודה בחוזה, לפי משכורת החוזה, ללא שקלול כלשהו. (ר' בעיקר סעיפים 16 ו-20 לכתב התביעה).

יצוין כי כל המשתתפים בדיון הסכימו, שזו אכן לכאורה הפרשנות הנכונה והסבירה, כשהם מדגישים שהם יבדקו את הענין מול הגורמים המקצועיים ויחזרו אלי עם תשובה שלא נתקבלה מעולם.

2. הטענה המהותית היחידה בכתב ההגנה "לגופו של ענין" הנוסחה לחישוב הגימלה היא כי התביעה מבקשת כביכול "להחיל נוסחת חישוב מיטיבה שנקבעה ע"י נש"מ ב-24.10.2014 (ונכנסה לתוקף החל מ-1.11.2014). דא עקא התובע פרש לגימלאות כבר ב-2012 (תלוש הגימלה הראשון: 1.1.2013) ו"על כן אינו זכאי לחישוב הגימלה על פי הנוסחה המוזכרת".

טענתי שהטעון הזה מופרך מהיסוד, מכמה סיבות:

(א) מעולם לא בקשתי להחיל את ה"נוסחה המיטיבה" אלא אך ורק את הפנסיה לפי הנוסחה המתבקשת מסעיף 12 לחוזה שאיש לא חולק על פרשנותו בכתב התביעה.

(ב) הנוסחה בכתב התביעה היא אותה נוסחה כפי שהיא מופיעה בכל פניות התובע, החל מפנייתו הראשונה לתיקון נוסחת חישוב גימלתו, במכתבו אל סגן נציב שרות המדינה, מיום 8.1.2013, (נספח 4 לכתב התביעה), **כשנתיים (!!) לפני שמישהו חלם על "נוסחה מיטיבה"**.

איך אפשר לטעון שהתביעה במכתב מ-8.1.2013, מבקשת להחיל נוסחה שלא נולדה?

(ג) חישוב גימלה "משופר" אושר רק לפורשים אחרי 1.11.14, **מדוע אושרה שיטת חישוב זו גם למי שפרש לפני מועד זה, כולל לעובדים בחוזה זהה לשלי, כמו מר פרנקנבורג שפרש כבר ב-28.2.14!** (וכמו התובע, לא חתם על נספח כלשהו לחוזה)? אם המדינה מצאה דרך להחיל **שרירותיות** את מה שהיא מכנה "נוסחה מיטיבה" רטרואקטיבית, (מנובמבר 2014 חזרה לפברואר 2014) **מדוע האפליה נגדי?**

בהקשר זה יצויין כי עו"ד מגי קריטנשטיין, מנהלת המחלקה לדיני עבודה, אף תמחה בקול: איך (או: באיזו סמכות) החליטה הנציבות בכלל לאשר את השינוי של נוסחת חישוב הפנסיה ולאחר מכן גם לשנות רטרואקטיבית את מועד התחולה?

הובטח לי שהדברים יבדקו אך לא זכיתי להתיחסות כלשהי לדברים, **בניגוד לנטען בהודעה לבית הדין ש"הטענות התבררו באופן מעמיק"**.

מהשתלשלות הדברים, נראה לי כי לא מיותר לציין בהקשר זה כי בכל מקרה אין לשנות את כתב ההגנה ולתת פרשנות חדשה או להעלות טיעונים חדשים.

ב: מצ"ב מכתב מיום 23.5.2024 אל עו"ד מגי קריטנשטיין, (עם העתק לעו"ד מינו אליאסיאן-פלא), שנכתב לבקשתה בעמל רב, כי לא היה זמן לשמוע את הדברים בישיבה הקצרה אתי (נספח 1). **גם לטיעונים שבמסמך זה לא היתה כל התייחסות עניינית** (מלבד טעון מתחכם שהמסמך לא רלוונטי) שוב, בניגוד לטענה שהטענות התבררו באופן מעמיק.

ג: במהלך הדיון הגשתי לפרקליטת המחוז, לבקשתה, נוסחת פשרה לחישוב ממוצע משוקלל (על אף שאין מושג כזה בחוק או בחוזה). לצורך בחינתה. בשיחה טלפונית עם ב"כ המדינה במשפט, התברר לי שבחינת הנוסחה הועברה לטיפולו אך היא אמרה לי שאיננה מבינה אותה. בקשתי להפגש ולהסביר, אך סורבתי. עד היום לא קבלתי כל התייחסות להצעה.

7. מאחר ולהתייחסות המדינה לטענות על התנהלותה יכול ותהיינה השלכות משמעותיות ומהותיות על המשך ההליך, **אני מבקש שהתייחסות המדינה כמבוקש בפיסקא 3 לעיל, תתייחס גם לטיעונים דלעיל, וכי המועד להגשת התצהירים ייקבע לאחר שתתקבל התייחסות המדינה, בהתאם להחלטת בית הדין הנכבד מיום 25.3.2024**

8. **הדרישה לקבלת התייחסות המדינה תתייטר כמובן אם המדינה תתעשת ותסכים בכל זאת לקיים דיון ענייני של כשעתיים, ללא הפרעות, (במקום כ-40-30 דקות עם הפרעות חוזרות ונישנות במהלכן, או בשיחות טלפון בסוף יום העבודה, כשב"כ המדינה נוהגת במכונית בדרך לאיסוף ילד בגן או להבדיל, כשהפרקליטה לחוצה בדרך לביקור אצל קרובת משפחה בבית חולים), בהן אפשר יהיה להציג עובדות, נתונים הסברים ומתן תשובה לשאלות, שקשה מאד להבהירן בהתכתבות מתישה.**

9. בדרך זו ועם רצון טוב מהצדדים, ניתן יהיה לסיים את ההליך או לפחות להעלות על הכתב במשותף את הנושאים המוסכמים ולצמצם ולהבהיר את נקודות המחלוקת, ככל שיוותרו, ולחסוך זמן יקר גם מבית הדין הנכבד.

ירושלים, 5.2.2025

שמעון הכסטר